

Jiří Hatina

K: Pan Jiří Hatina se narodil 3.8.1938 v malé podbrdské vesnici Újezd nedaleko Hořovic. Průběh jeho života zrcadlí a reflektuje téměř všechny události, které potkaly náš stát v průběhu 2. poloviny 20. století. Zažil všechna státní zřízení, která se zde vystřídala.

P: Postačil jsem se ještě narodit do první republiky, i když jenom dva měsíce.

K: Útlé dětství pana Hatiny bylo spojeno s probíhající druhou světovou válkou. Její hrůzy si našly cestu i do Újezda a otiskly se v jeho dětských vzpomínkách.

P: Když tady u nás v lese nad obcí tenkrát likvidovali partyzánský kryt, bylo to v roce 1944, kdy tam byli čtyři sovětští zajatci a další ještě některé osoby tady z okolí. Byli podporováni místními obyvateli. No jedenáct z nich bylo popraveno. Pamatuji se na to, že jsem tenkrát šel s mámou mojí, nesli jsme vál a šli jsme tady okolo hospody a oni šli zezhora, zkrátka v průvodu rozjaření, jak se jim to povedlo.

K: Pan Hatina také zavzpomínal na zážitek z konce války.

P: Byli jsme jako kluci vítat americký, americká ozbrojená vozidla v Cerhovicích když projížděli z Plzně, kterou osvobodili někdy toho pátého května, no a směřovala ta vojska, respektive těch pár obrněnců směrem na Prahu. Vím že nám vojáci házeli čekuládu jako klukům.

K: Po válce jeho rodina nenašla klid. Pro své protitotalitní smýšlení byli její členové perzekuováni nejrůznějšími způsoby. Teta pana Hatiny, byla komunistickým režimem odsouzena do vězení jen proto, že dětem z vesnice řekla, aby přišly v neděli do kostela.

P: Zavřeli mou tetu. Nejvíc jí dali teda sedm let jako v podstatě za nic, že jo a potom to snížili teda na dva roky. No ještě ta jejich moc byla taková _taková bych řekl krutá v tom směru, že v té době jí zemřela maminka, moje babička, a oni jí nedovolili ani na ten pohřeb.

K: Starší bratr Josef nemohl vystudovat. K panu Hatinovi byl osud přece jen více nakloněn.

P: Ted'ko tam údajně nastalo takové nějaké velké mlčení dlouhé a nevěděl, nikdo se nechtěl k tomu vyjádřit, no a potom vstal jeden a byl to skutečně kovaný komunista, jak se říká a prohlásil: „Když má na to hlavu, ať jde študovat.“

K: Po studiích se stal učitelem a rozhodl se oženit. Ani to se však minulém režimu neobešlo bez problémů.

P: Jsme se vzali v Příbrami na Svaté hoře více méně za týden na to, to jsme měli po té svatbě, přijel školní inspektor. Mě bylo tedy dáváno za vinu, že v dnešní době socialistický učitel, že jo. měl církevní sňatek. To se se mnou táhlo, jo takhle ještě ty místní představitelé některé tady, někteří tady prohlásili, že už si nezaúčím.

K: Až po sametové revoluci, v roce 1992, se pan Hatina stal na 8 let ředitelem Gymnázia Václava Hraběte v Hořovicích, kde my tři teď studujeme.